BİR PAZAR ÖYKÜSÜ

Yazan: Naci Konyar - 14 Mayıs 2009

Anneler günü bizim kültürümüzün bir etkinliği olmasa da anayı kutsal sayan, cennetin anaların ayakları altında olduğunu söyleyen bir inanışın mensupları olarak, mayıs ayının ikinci pazarında onlara saygı ve sevgiyi bir gün değil bir ömür boyu eksik etmeyeceğimizin bilinci ile bu dünyanın tüm çocukları gibi biz de annelerimizi saygı ve sevgiyle anıyoruz.

Tüm annelerimizin anneler gününü dokunaklı bir Pazar öyküsüyle kutluyoruz…

“Bebeğimi görebilir miyim” dedi yeni anne, kucağına yumuşak bir bohça verildi ve mutlu anne, bebeğinin minik yüzünü görmek için kundağı açtı ve şaşkınlıktan adeta nutku tutuldu!

Anne ve bebeğini seyreden doktor hızla arkasına döndü ve camdan bakmaya başladı.

Bebeğin kulakları yoktu…Muayenelerde, bebeğin duyma yetisinin etkilenmediği, sadece görünüşü bozan bir kulak yoksunluğu olduğu anlaşıldı.

Aradan yıllar geçti, çocuk büyüdü ve okula başladı.Bir gün okul dönüşü eve koşarak geldi ve kendisini annesinin kollarına attı.

Hıçkırıyordu..Bu onun yaşadığı ilk büyük hayal kırıklığıydı; ağlayarak “**Büyük bir çocuk bana ucube dedi..**”

Küçük çocuk bu kadersizliğiyle büyüdü.Arkadaşları tarafından seviliyordu ve oldukça başarılı bir öğrenciydi.

Sınıf başkanı bile olabilirdi, eğer insanların arasına karışmış olsaydı.

Annesi, her zaman ona "**Genç insanların arasına karışmalısın**" diyordu, ancak aynı zamanda yüreğinde derin bir acıma ve şefkat hissediyordu.

Delikanlının babası, aile doktoru ile oğlunun sorunu ile ilgili görüştü;

"**Hiçbir şey yapılamaz mı**? diye sordu.

Doktor "**Eğer bir çift kulak bulunabilirse, organ nakli yapılabilir**" dedi.

Böylece genç bir adam için kulaklarını feda edecek birisi aranmaya başlandı.

İki yıl geçti bir gün babası "**Hastaneye gidiyorsun oğlum, annen ve ben, sana kulaklarını verecek birini bulduk ancak unutma bu bir sır**" dedi.

Operasyon çok başarılı geçti ve adeta yeni bir insan yaratıldı.Yeni görünümüyle psikolojisi de düzelen genç, okulda ve sosyal hayatında büyük başarılar elde etti.

Yıllar geçmişti, bir gün babasına gidip sordu: “**Bilmek zorundayım, bana bu kadar iyilik yapan kişi kim? Ben o insan için hiçbir şey yapamadım…**”

“**Bir şey yapabileceğini sanmıyorum**” dedi babası, “**Fakat anlaşma kesin, şu anda öğrenemezsin, henüz değil…**”

Bu derin sır yıllar boyunca gizlendi.Ancak bir gün açığa çıkma zamanı geldi..

Hayatının en karanlık günlerinden birinde annesinin cenazesi başında babasıyla birlikte bekliyordu.Babası yavaşça annesinin başına elini uzattı; kızıl kahverengi saçlarını eliyle geriye doğru itti; annesinin kulakları yoktu.

“**Annen hiçbir zaman saçını kestirmek zorunda kalmadığı için çok mutlu oldu**” diye fısıldadı babası.. “**Ve hiç kimse, annenin daha az güzel olduğunu düşünmedi değil mi?”**

Gerçek güzellik fiziksel görünüşe bağlı değildir, ancak kalptedir!

Gerçek mutluluk, gördüğün şeyde değil, asıl görünmeyen yerdedir…

Annelerin sevgisi böyle bir sevgidir...

Yorum Ekle

Naci Konyar